

НОВА ЗОРЯ

4 WARSZAWA
Biblioteka Narodowa
Minist. Oświaty

ЧАСОПИС ДЛЯ ПОШИРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

Виходить два рази тижнево: в четвер на 4 ст., під неділю на 8 ст. || Передплата в краю: 1/4-річно 6 зол. місячно 2 зол. За кордоном 1/4-річно 1 амер. доляр. — Ціна числа 25 сот. — Конто П. Ш.: Краків 405.867.

Політика і Церква

Що таке політика? Не один читач здивується, прочитавши отсе питання. І не без причини здивується. Таж від старого дідугана до немовляти всі в нас займаються політикою й видають осуди про неї, та проте нікому в голову не приходить питатися, що таке політика! Цілком так само, як мільони людей їдять і виснажують усі свої сили, щоб могли їсти, а не думають навіть, що таке їдіння і його ціль. Очевидно, така байдужність до принципів у проявах нашого фізичного чи духового життя не виходить на добро ні процесови відживлення нашого тіла, ні політичній рації — на обох ділянках, політичній і відживчій, грішиться що дня і що години.

При всім тим, відповідь на поставлене на самім переді питання то жадна висока філософія. Політика — то регуляція взаємин між людьми і державою. Чоловік і держава нероздільні; не було й нема людей поза державою (теоретичний анархізм — то утопія!), таксамо, як не було й нема держави без людей. Вони нероздільні, однак не тотожні; вони навіть суперечні у своїх цілях і потребах. Чоловік заступає принцип волі; держава побудована на принципі неволі. Кожда держава, не тільки національно чужа, але й своя. Погодити отсі дві суперечности, знайти між ними компроміс, відповідний обом силам і обставинам — отсе завдання політики.

В наших замітках п. з. „Дещо про лібералізм“ було зазначено, що в передхристиянській старині перевага державного принципу над людським (гуманітарним) була абсолютна, та що йно християнство, виставивши ідеал моральної совершенности людини і її вічної цілі поза гробом, підіймало в гору людське достоїнство й зажадало від держави, що досі стояли понад усякою моралю, береження Божих Законів і супроти підданих. З окрема, католицька Церква в середніх віках, виборюючи собі широкую незалежність від державних урядів, дала почин до впровадження й обезпечення новочасних політичних і горожанських свобод — була матірню політичного лібералізму, який сьогодні часто мішають, цілком несправедливо, з т. зв. релігійним вільнодумством, в сути річі і в практиці наскрізь антиліберальним, ворожим людській свободі (диви СССР).

Сьогодні можемо з приємністю ствердити, що на подібну тему і в подібнім напрямі появилася в однім із останніх чисел (з 8. IX) званого французького журналу „Ілюстраціон“ стаття його постійного співробітника, знаменитого італійського історика й публіциста Г. Ферреро, п. з. „Антихрист“. Товчком до написання сеї статті був останній побут автора в середньо-італійським містечку Орвієтто, де є славний образ кінця світа, мальований Лукою Сінбореллі в XV-ім віці. Придивляючися сценам з панування Антихри-

ста, зі здивуванням мусів автор признати, що будь сьогодні охочий хто зобразити символ сучасної нам доби, то годі булоб йому дати що инше, як поновити картину Сінбореллі.

Значить, Антихрист уже серед нас. Деж він і в якій подобі схований? Крайні заступники релігії з одного боку, а вільнодумства з другого, схильні видіти його в новочасній гіпертрофії (надмірі) наукових дослідів, що ніби відкриваючи тайни природи, торочучи св. Письмо, дошукуючися християнства перед Христом і т. ин., відхристиянізують світ та повертають його до стану поганства. Та Ферреро заперечує правдивість такого погляду. Банкротство науки таке наглядне, що її „відкриття“ жадної шкоди християнству принести не можуть; не вважаючи на всі наукові „здобутки“, християнський дух ще й сьогодні охоплює щораз нові ділянки громадянського життя й самі учені противники християнства мало здають собі справу з того, кільки вони йому завдячують. Антихрист є, однак він вселився не так у науку, літературу, або мистецтво; його головна домєна — то політика.

Прийшов Антихрист на світ ще тоді, коли Сінбореллі малював свій образ: в часі т. зв. Відродження клясичної культури. Се неправда, що звичайно читається у шкільних підручниках, буцімто те наслідування грецько-римської старини привело розцвіт літератури, мистецтва і науки; найкращі зразки середньовічної культури належать до ранішніх часів. Натомість правда, що Відродження воскресило старинні поняття про політику, державу і війну і поставило їх проти християнських понять у тих річах. Ідеалом монарха перестав бути Карло V. або Людвик IX, а став ним „Князь“ Макіявеллія, списаний з геленістичних царів і римських імператорів; християнський лицар уступив місця наємному кондотієрови; держава перестала бути гієрархічним союзом вільних станових організацій, а перемінилася в абсолют, що є для підданих усім, а піддані для нього нічим.

Ось так прийшло роздвоєння в християнський світ; відроджене старинне поганство захопило частину громадянського життя — політику, її органи і засоби — і держить її до наших часів та, проповідуючи найвисший культ держави і війни, творячи уряди з необмеженими владами і витісняючи останки горожанських свобод, намагається накинути сеї поганський світогляд усьому новочасному життю і самій Церкві, підкопати її моральний авторитет і повернути у зняряд політики, або — знищити. Світ ще не зорієнтований у небезпеці, яка йому грозить, коли так дальше піде, та Апостольська Столиця вже кількома наворотами, з ріжних нагод, підіймала голос протесту й остороги проти того поганства, що з людини і всіх його дїбр, моральних і матеріаль-

них, намагається зробити раба політики, чи там тих, що її ведуть, посягаючи навіть на Церкву Божу. Історія повтарається...

Поставити отсі правди перед очі нашим читачам треба було не тільки для простого інформування їх про сучасні ідейні течії; ще більше тому, що наше громадянство живе в подвійній неволі: під політикою реальної держави, до якої належимо, і під політикою власних національних організацій. Сі бі політики, очевидно, не гомогенні, взаїмно собі суперечні, однак обі в тому згідні, що уважають громадянство об'єктом своїх експериментів та в ім'я державного абсолюту — там реального, тут ідеального — вимагають послуху тим, що себе за жерців того божества обібрали. Про першу з тих політик говорити тут не приходиться; про цілість другої також не маємо наміру тепер починати розмову, однак не можемо пройти мимо очевидних зусиль її, заволодіти нашою Церквою і внести в неї свій власний моральний розлад.

Про найновішу небезпеку з сього боку найближчим разом.

Праця над Унією з Росією

Діяльність французьких католиків.

До Вільна приїхали оо. Домінікане: Дюмонт і Омез, оба Французи, котрі від довшого часу працюють у Франції над зближенням православних Росіян до катол. Церкви. З цього приводу катол. преса пригадує заслуги французького католицтва на полі сеї місіїної праці. Уже до війни виходив у Франції цілий ряд журналів присвячених справі повороту Росіян до єдности з катол. Церквою. Голосним відгомоном відбилися у французькій катол. публичній опінії праці з тої ділянки о. Пірлінга Т. І. і о. Д'Ербіні (теперішного єпископа і ректора Східного Папського Інституту в Римі) та конференції І. Е. Мітрополита Шептицького. В часах війни повстало у Франції велике число місіїних інститутів, котрі використовують обставину привности більшого числа російської еміграції у Франції для пропаганди Унії. В Парижі повстала російська католицька парохія східного обряду, котра нині гуртує поверх 150 навернених російських емігрантів.

В Ліоні твориться в 1923 р. духовна семінарія сх. обряду, котру ведуть оо. Домінікане при живій співпраці навернених Росіян. В сім році організують оо. Домінікане в Ліль бібліотеку і при ній центр студій для популяризування між православними емігрантами і католиками справи єдности Церков. Організатор сеї інституції о. Омез урядив у Франції на сю тему кілька конференцій і саме тепер приїхав до Вільна, щоб познакомитися ближче з працею уніонних місіонарів.

Як кіччати парламентаристів

По останніх виборах у Франції, в котрих перепало багато визначних парламентарних послів, описує французька преса, що звичайно діється з такими людьми, які привикли до парламенту. Вони вже не можуть вернути до своїх попередніх занять, опріч людей вимково сильної волі. Ось деякі з багатьох прикладів їх долі.

Посол Soman послував 20 літ і так привик до парламенту, що коли перепав, мимо того що дня дальше приходив і то йшов до сали засідань. Служба знала, що він уже не посод, але з милосердя до старого діача не мала серця не впускати його. І він сів, де було вільне місце, коли якийсь посол спізнався або не прийшов, тай навіть — голосував... А коли його голосу не рахували, він іритувався. Просто дістав „ідею фікс“ на тій точці...

Б. міністер освіти Франсуа Альберт став жорналістом. А що не мав до того потрібної практики, отже опинився в якійсь маленькій газетці, де тяжко бідує. — Славний колись державний муж Дирю був президентом палати послів довгі літа. Він особливо славився в часі того засідання, коли анархісти кинули бомбу на сально. Д. голозно і спокійно спинив паніку словами: „Засідання продовжується!“ Коли по довгім послуванню перепав, не міг уже вернути до свого фаху і дістав малий зарплаток при якійсь правничій видавничстві, де й помер у нужді. — Б. президент Моріс ще живе на провінції, всіма опущений і забутий, у тяжкій біді. Він має тепер 82 літ. Сам Пуанкаре, довідавшись про таку долю свого товариша, вносив у парламенті, щоб йому визначено скромну досмертну пенсію, аргументуючи, що він уже й так довго не поживе. Парламент відкинув внесок.

Сей поступок „народного“ представництва вимохить пригадав французькій пресі такий випадок з 1820 р. Тодішній французський міністер фінансів барон Pasquier проходився раз понад рікою Сеною в Парижі й побачив убого одягненого старого чоловіка, котрий хотів продати якомусь книгареві

наклад революційної газетки „Приятель горожанина“. Обидва довго торгувалися. Міністер придивившись, пізнав у безпомічній старцеві Талієна, славного колись президента конвенту за часів Великої Революції, котрий свого часу відважився схопити за горло кровожадного Робеспєра, скинув його з трибуни й освободив Францію від страшного терору.

Барон поздоровив Талієна і сказав: — „Я вже довго шукаю за накладом того органу. Чи не моглиб ви мені його продати?“

— „Радо продам“, відповів Талієн. „Се останні примірники“.

Коли королівський міністер хотів йому заплатити, показалося, що забув гроші вдома. Отже сказав до Талієна: — „Я забув гроші, але я прийду до Вас. подякувати за той орган“.

Талієн уклонився й пішов до дому. Він що колись кидав грішми й удержував найкращу жінку в Парижі, славну „Каліпсо“, сьогодні не мав чим заплатити за обід. Жив уже від довшого часу випродуванням останків своєї колись дуже цінної бібліотеки.

Та міністер ще того дня оповів про свою зустріч королеви Людовикові XVIII. Той помовчав хвилину, очевидно під вражінням пригадки, що той сам Талієн післав свого часу на смерть його брата. По хвилі король сказав: — „Прошу похитати до того убийника короля і предложити йому досмертну пенсію сто золотих лїодорів“.

Талієн прийняв той благородний дар від короля Франції, котрому замордував брата. Але вже не довго користав з його благородности, бо помер 16 листопада 1820 року.

ЗБИЖЕ І ПАШУ

дорібок Вашої щорічної праці, обезпечайте від огню тільки в своїм

— Товаристві взаїмних обезпечень —

„ДИМІСТЕР“

у Львові, вул. Руська ч. 20.

Інформації уділюють місцеві агенції.

287 13—16

На тих двох випадках, як поступив король а як „народний“ парламентар з б. публічним правловником, видно виразно ріжницю вох світоглядів у відношенню до людей.

Велику науку дають такі приклади всім, що хочуть займатися політикою, не придбавши собі забезпечення. Се наука тільки повторяє досвід старого Риму, котрий поти був могутній, поки правили ним матеріально незалежні люди, що мали до чого вернути, коли зустріла їх невдача на політичній полі. „Діячі“ котрі не мають з чого жити, коли покинуть політику, звичайно здібні на всякі ричи, аби тільки „вдержатися“. Вони до всякої брехні вміють причепити собі якусь „ідею“, як се бачимо пр. на агітаторах, котрі хвалять „гарну державу“ за Збручем. А котрі не здібні кривити душою, ті кіччати так, як тут представлено і якраз найбільшим досвідом свого зрілого життя не можуть послужити своїм Батьківщині.

Нехай все те буде наукою і нашим молодим людям, котрі входять у життя.

„Товариство приятелів православля в Галичині“

Орган варшавської православної митрополії „Воскресное Чтение“ доносить, що на останній, серпневій, сейі митрополичої ради в Варшаві ухвалено заснувати „Товариство приятелів православля в Галичині“, з центральним осідком у Варшаві. Зроблення статуту цього „товариства“ доручено протопрєсвитеру варшавської митр. правосл. катедрі Теодоровичеві.

Ухвала запала, кажуть, одного осно: отже „українські церковники“ що були присутні на тій нараді (з групи Річинського) зійшлися в сій точці з москалями.

В кожнім разі сей вістка виразно свідчить, як пильно добають у Варшаві про ширення православної пропатаганди в Польщі, очевидно, що не в релігійних, а в політичних цілях — кожний своїх... Та вістка вказує також, що православні варшавяки незабаром будуть робити нові заходи для розбавлення в Галичині нашої гр-кат. Церкви.

портamenta в менуєтї Бассанія, де в соняшній тонації G-dur освітується сонце, як символ слави й побіди (il sol bellissimo di maestà!), — романтичні ефекти критих звуків у Штрауса та перлисті саткката у Вольфа, віддаючи Айхендорфівський гумор пісні-картини. А українські точки як уже йнакше схарактеризую, як не тими словами: Рідна сестра Менцінського по мистецтву. Ось „Гопак“ Мусоргського (пісня тепер уже така знана!) Артистка виконала його на свій спосіб, відмінний від інтепретації Менцінського, одначе вповні рівно гарно, як і тамтой виконавець. І якраз річю правдиво великої індивідуальности є — по кімсь другим визначнім дати щось своє питоме, а такі рівновартне з тямтим. Так і виявлялася наша артистка з сей точки. Виконування народних пісень при власному супроводі се її характеристична спеціальність. І як Менцінський, можна сказати: більш епічна натура, любується головню в історичних думках, — так Крушельницька знова виконує виключно побутові й жартівливі пісні. Богато з тих пісень, ось тут виконаних, походять з її рідної Тернопільщини. І сею точкою витворила артистка на сали справжню родинну атмосферу.

Дострій п. Дрималика творив вповні гідне гармонічне, а декуди, пр. при Вольфі можна сказати: і кольористичне тло до співу нашої примадонни.

Борис Кудрик.

Концерти Сальомей Крушельницької

Наше сучасне музичне життя ввійшло в цікаву фазу. Передвоєнні визначні постаті пригадуються своїми виступами. Вони ще в повні своїх давніх сил і немов би напаминали молоде покоління, шоби йшло їх світлим слідами! Бо отсе ще не призбулися вражіння з травневого концерту Менцінського, як нараз, по кільканайлітній відсутности, загостила до Львова друга наша найзнатіша співоча сила передвоєнних часів — Сальомей Крушельницька. Два її концерти відбулися 8 і 9 ц. м. в сали Лисенка. Програма обох була та сама — 1) Монтеверді (поч. XVII. ст.); „Addio Roma!“; 2) Бассані (XVII. ст.); Minuetto; 3) Равель: Mélodie hébraïque (по франц.); 4) Мануель де Фелля: „Хата“ (по есп.); 5) Ріхард Штраус: „Freundliche Vision“; 6) Гуго Вольф: „Eifenlied“; 7) Рахманінов: „Сирень“ (по росс.); 8) Мусоргський: „Гопак“; 9) Лисенко: „Якби мені мамо намісто!“ 10) О. Нижанковський: „Ой в полі садок“; 11) Лопатинський: „В неділеньку в ранці“ (всі ті точки при дострою В. Дрималика); 12) Народні пісні при власному дострою співачки; — ріжницї тут заходили лише ті, що в 1-му концерті додано межі 8 а 9 точку: Рахманінова „Полубилася я!“ і між 11 а 12 точку: Фрімана: „Утоптала стежечку“, а в 2-му концерті замість „Полубилася я“ одну американську пісню (по англійськи, без імени автора) і замість „Утоптала“ арію Гіндуса з опери

На міжнародну виставу преси

(Від власного кореспондента).

VII. Жінки в пресі.

Вони виступили в пресі пізно й несміло. Наперд під псевдонімами і то часто під мужьськими, бо йнакше не могли рахувати на успіх. Шойно помалу виробили собі імя.

Тепер а німецькій пресі працює — як вказують цифри на стінах — 100 незамужних жінок, 37 замужних, 17 вдів, 16 розвідок.

Освіта їх така:

Лицей або гімназдо скінчило 30 редактор, фахові школи 45, академічну освіту мають 26, докторати 18, заграничні студії 12.

Розумне гасло виписали собі: „Frauenkraft ist Dienst“. Служба — се сила жінок. Та не тільки жінок! Кожда людина, що добре виконує якусь функцію, котрою служить суспільству, а все одно в якій обсязі, — представляє силу. А без служби ніхто сили не представляє, хочби не знали що вигукувал нпр. проти Ляхів, Москалів і Жидів!.

Окремо урядня свої вистави жінки католицької, протестантської й жидівської. Найстаранніше — останні, хоч їх кімнатка в кутку. Оббили її темним сукном й удекорували своїми гербами. Звертають увагу старанно ще а 17 століттю писані мемуари жінки-жидівки. А ми й досі, в 20 ст., ще не маємо споминів, писаних українкою.

Якеж велике значіння малаб наша жінка, якби взяла живішу участь у публічній праці, особливо а області морального письменства! Наше культурне життя скріплюється на 100%, бо оживлялаб жіночнн нації. Все а природи річи творчість жінки більше делкатна і далека від санішчини, такої частої у мужчин. Жінка скрізь більше консервативна, і звичайно менше авантурничка, побожніша. Все те робить її участь у письменстві й публіцистці дуже пожаданою для кожного народу.

Ще бачу якісь цифри: Німці мають 97 редакторок і 73 співробітниць у своїй пресі.

КРАВАТИ Isan Рідль Львів вул. Академічна 2. 267 23—50в

VIII. У відпочивальні.

По дорозі до сали, призначеної на відпочинок, бачу ще ріжні кімнати з усякими ріжнями.

Ось гасло:

„Без фахової преси видіє хліборобство, школа і т. д.“

Групові фотографії німецьких редакцій навіть з далеких країв. Знов ключі: „Пам'ятай про 30 мільонів Німців розсіяних по всім світі!“

„Дбай про пам'ятники на провінції!“ Слідує представлення організації німецької преси — місто за містом.

Відпочивальня се велика, ясна салья, з масою квітів і вигідними сидженнями. На столах книжки про пресу. Карткую деякі. Нпр. Ернст Поссе пише в „Zeitungswissenschaft“ за 1926 р.: „Що таке публіка? Що таке публічна опінія? Що таке загальний інтерес? — Все те „питання Пилата“ (котрий питав: Що таке правда? бо не знав). А проф. Еверт пробує відповідати на ті трудні питання, розматовуючи кожде словечко, напр.: Публік є багато. Іншня публіка в парку, іншня в школі, іншня в області музики, штуки, письменства і т. д.

Докладно беруться Німці до важких проблем, звязаних з задрукованими свистками паперу, котрі опановують думку і душу народу.

IX. Культурно-історичний відділ.

На вступі — гасла. Те що Німці називають „Шляхтерт“, які характеризують їх погляди. Нпр.

„Schreiben ist Gott beleiben“. — „Schrift ist die Pforte Zum Geist und zum Worte. Geh fromm die Pforte.“ Так! Іди з побоженством через „браму письма“...

Огляд часописів

Католицький Провід, орган Преосвященного Константина в Філадельфії, приніс в 33 ч. отсей лист пароха Монтреала в Канаді, о. М. Грїгорійчука:

В Квебеку, в Канаді істнує „Тов. Обіви над емігрантами“, котрого головою є Вєл. о. Касгрєйш. До сего часу приїжджаючим емігрантам роздавано там при вісіданню наш катоц. орган („Канадський Українець“). Але відколи сей орган перешов у невідомі руки, — а опісля явним виступом наніс ганьбу нашій Церкві, ми перестали уважати його за катоц. часопис і рішили більше не давати емігрантам. Годі однак лишити емігрантів без нічого, бо се значить віддати їх в руки кривопірївца большешівцї, котрі на кождім кроці розкидають свої письма. Ми уважаємо, що тепер „Католицький Провід“ в одинокий а американський континенті, котрий відповідає вимогам теперішнього часу і найсильніше нищить той хаос, серед якого наше племя находиться. Тому прєсною прислати 100 чисел „К. Пр.“ Залуцаємо належитість. Ходить о те, щоб дати щось емігрантам, котрі що дня напливають зі старого краю“.

Дійсно ідуть масово. Статистика виказує, що за перших 6 місяців сего року виїхало з Польщі до Канади 17.000 людей, в тім три четвертини Українців. Струя емігранції до Канади пливе нестримно. А там і на Канаду і на всю Північну Америку, де на просторі тих країв величини двох Европ розписани сотки тисяч нашого народу, переважно Галичан — є тепер всего на всего оден маленький гр. кат. тижневик, що виходить у Філадельфії на 4 сторінки друку. На тільки народу, котрий має переважно значно лучші зарібки ніж у старім краю, удержалася у кожного іншого катоц. народу навіть щоденна прєса, як се видно у тамошніх Литовців, котрих там менше ніж наших. Але у нас секти во імя націоналістичного „патріотизму“ так розбили наш народ, що пр. о. А. Рудакєвич в 35 ч. тогоч „Катол. Проводу“ так характеризує тамошні відносини:

„Дійшло вже до того, що нарід наш став агіресивним для цілого світа. Гршяться з него не лиш наші брати католики, але йршяться вже й еспітантські і протестанти. Навіть наше місцепокоління соромиться тут між чужими своїми батьками і своєю батьківщиною“.

Сей невідрадний стан можна направити тільки працею і своєю доброю прєсною скрізь поширеною. Коли там не наступить скріплення нашої Церкви, то розвал відтам ітн-ме що раз більше й сюди, бо звязки між народам не перериваються через море. І так водочається тут уже всякі сектарські „апостоли“ з Америки й Канади, котрі обіцяють, що аж їх секта „завоює Україну“... Але покищо перед тим „завоюванням“ хочуть тут руйнувати те, що ще стоїть, а все те роблять во імя „патріотизму“.

З РЕЛ.-ЦЕРК. ЖИТТЯ

Бібліотека Катоц. Акції. Заходами і накладом головного комітету Катоц. Акції в Варшаві виїшов уже четвертий том інструкційної бібліотеки, що подає засади катоц. акції в Італії. Сю книжку як і взагалі цілу бібліотеку можна набути в більших книгарнях.

В справі шкільництва на Чехословащині внесла чехословацька Катоц. Акція на руки міністра освіти д-ра Годжі меморіал зі слідуючими постулатами: привєрнення усунених хрєстів у всіх школах, привєрнення науки релігії а також молитви перед і по лекціях та наложєння обовязку на катоц. учнів вчацати на Богослужєння. Учителям має бути заборонена агітація проти Церкви і релігійного виховання.

Про силу катоц. організації висловився кардинал Каконскі, варшавський архієпископ слідуючо: Може сміло сказати, що без катоц. організації Польща ніколи не вдержаласьби; вона впадала, розторована наступом большевизму.

НОВО ОТВОРЕНИЙ МАГАЗИН ПОСТЕЛІ Р. ДЖАЛА у Львові, вул. Хоружина 5. побіч кіна „Аполло“ поручає КОВДРИ вже по 18 зод., МАТЕРАЦІ по 30 зод. — перероблює ковдри по 6 зод., матраци по 8 зод. 306 7-10

Присилайте передплату!

„ОЛКА“

ОДИНОКИЙ СПЕЦІАЛЬНИЙ МАГАЗИН трикотажів.
Продає на трєвальші СВЕТЕРИ, ТРИКОТИ, ПАНЧОХИ,
РУКАВИЧКИ, СКАРПЕТКИ по цінах гуртових.

Львів, — Ринок 35
(біля „Нар. Торговлі“).

ДОПИСИ

ВОЩАНЦІ (п о в. Рудки). Отсим маю честь просити Хв. Редакцію о ласкаве поміщення й мойого вияснення до стану фактичного відомого інциденту в Самборі в часі торжества коронації Богоматери. Я виждав на появу опінії також „Нової Зорі“ й заявляю, що мою інтенцією в проповіді було бажання скріпити віру і привязання до церкви у нашого народа. Що до закидів роблених мені в польській пресі, немовби я в своїй проповіді нападав на польську державу, заявляю, що се не відповідає дійсности, бо я ні одним словом не діткнув ніякої держави, ні її політики ні форми правління. Не мав я також ніякого заміру чим небудь ухибити Пресвяченому Йосафатови, котрого зарядження точно виконую, між іншим не абоную забороненого „Укр. Голосу“ — тай не знаю д-ра Чайковського з його виступів проти церкви — але знаю його з його гарних, будуючих писань, знаю його ще з давних літ, як він зі своїми дітьми приходив стало на Богослуження літ тому 29 в Хирові і своїм приміром будував моїх вірних міщан хирівських. В найкрасній інтенції хотів я навести як примір будуючий образ розмови двох академиків на смертній постели, описаний в оповіданню д-ра Чайковського п. з. „З Босні“, котре читав я перед літами. Дальше хотів я навести як приміри привязання до нашої віри і церкви наших звісних інтелігентів д-ра Щурата, д-ра Охримовича, д-ра Федака, бл. п. Ал. Барвінського і прочих — в цілі доказу, що наша віра потрібна в життю не лиш просто му селянинови, але й ученому. Тому приписування мені якоїсь злої волі було би для мене незаслужене і кривдяче. А прикрий випадок в часі моєї проповіді по мойй думці був впливом непорозуміння.

З глибоким поважанням
о. Симеон Кульчицький.

Каварня Гостинниці „БЕЛЬМОНТ“

в домі Народної Гостинниці

Львів, Косцюшки 1.

приймає замовлення на бенкети, слюби в окремій салі. 3—15

НОВИНКИ

Отсим подаємо до ласкавого відома Всеч. Духовенству і Парохіянам письмо, яке ми одержали від гр. кат. уряду парохіяльного в Опірці: „Дзвони“, які нам прислала фірма „Достава“ у Львові, Домініканська к. 11. чудові! Артистично викінчені, голос милий, донеслий, а при тим найчистіша гармонійна згідність. Дзвонами, які одержала парохія Опорець побилла фірма „Достава“ всі прочі фірми на цілій лінії. Люди зі сусідних і дальших сіл приходять оглядати ті дзвони і не можуть налюбуватись їх гармонійним зіставленням. На лінії Бескид-Опорець по Стрий не находив я таких дзвонів, що стверджують не лишень наші мужики, але й духовна і світська інтелігенція. Тому в імени цілої парохії і громади складаю Вп. Дирекції „Достави“ ширю подяку за труд і старання. Наша парохія дістала цінну окрасу Церкви села і цілої Верховини. — З високим поважанням гр. кат. Уряд Парохіяльний в Опірці, дня 13. вересня 1928 о. Л. Юхнович.

„Просвіти“ в Рівнім і Дубні на Волині замкнула влада, як подає польська преса, „за бюрові і касові неформальности“. Добре, що хоч сим разом не за політику.

Червоних офіцерів арештують в Київі, Одесі, Харкові, Москві й Петрограді під закидом, що виховували військо в дусі ворожим для большевизму. Між увязненими є команданти корпусів в Київі й Одесі.

Щез без сліду визначний російський письменник М. Булгаков, автор пєси „Дні Турбіних“, котру большев. уряд заборонив виставляти скрізь, з винком Москви.

В большевицькому „раю“. Цікаву картину неймовірного безладдя в управі м. Київа, малює „Прол. Правда“ з 5. IX.: „Підчас дощів Степанівська вулиця потапає. Мешканці бігають, зганяють воду, викачують її на брук. У підвалах справжній потоп. Паніка. Треба рятувати речі, виносити їх до сусідів, щоб, бува, не поплили за водою. На вулиці — море розливне. Вода реве. Розмиває каміння, ломить усе, що трапляється по дорозі. Після дощу вулиця потапає в бруді. Скрізь високі гори піску, що його нанесла вода. Так буває завжди, коли йде великий чи малий дощ“.

Епідемія грецької грипи т. зв. „денгва“ посувається з Греції на північ і доходить уже до Закарпатської України, де занотовано кілька випадків її.

Східний семінар в Дубні. Римокат. єпископ Шельонжек отворив у Дубні, в б. монастири Бернардинів, катол. духовну семінарію. Ціль її — підготовка духовних для парохій т. зв. східного обряду. Ректором нової семінарії іменовано каноніка о. Шумана.

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ.

На адресах нинішного числа зазначили ми висоту пренумерати до дня 1. жовтня с. р. тільки частині передплатників (букви К—С). Решту (букви Т—Ю) зазначимо із найблищим числом, а відтак розішлемо поштою складинки.

О П О В І С Т К И

ІЛЮСТРОВАНІЙ СТІННИЙ КАЛЕНДАР „РІДНОЇ ШКОЛИ“ на 1929 рік

Як що року так і цього року видає Головна Управа „Рідної Школи“ багатий ілюстрований календар на 1929 рік, який обійматиме „календарюм“.

Сей календар повинен стати прикрасою усіх наших товариств і організацій (Читальн., Лугів, Соколів, Кооператив, молочарень, всіляких підприємств і т. п.) та знаходитися в домі кожного Українця і Українки.

Чимало кооператив зверталось минулого року до „Рідної Школи“ за стінними календарями для своїх членів за пізно, бо наклад був вже вичерпаний. Тому тепер звертаємо на це увагу Хвальних Кооператив і прохаємо поспішитися зі замовленням наших ілюстрованих стінних календарів на 1929 р. для своїх членів, тим більше, що календар вже в друку і ми хотілиб усталити число накладу.

Головна Управа „Рідної Школи“ у Львові, Ринок ч. 10. II. поверх.

О Г О Л О Ш Е Н Н Я

ДЕНТИСТ ЯКІВ НАСС

Львів, вул. Сикстуська ч. 17/II.

Скріплювання хитаючихся зубів, льомбування й винимання зубів без болю. Штучні зуби в кавчуку і золоті після американської системи. Пациєнтів з провінції полагаджуться в найкоротшому часі. П. Т. Урядовцям і студентам 31% значна знижка. Полекші в сплатах. 5—5

Др. Г. БРУХНАЛЬСЬКИЙ

стоматолог-дентист
ордиує в недугах устної ями і зубів
в липні і серпні як передтим
Львів, вул. Галицька 19, II пов. 19-20

Рукавички, панчохи - -
- - скарпетки, реформи
ПФАУ, Львів, Ринок 19.

246 в найдешевше, бо вхід через сіни. 28-50

316 3-20

Препарат до чищення
брудних стін і туалетів
1 кг. вистарчає
НА 2 КІМНАТИ.

Склад тільки у
О. Т. ВІНКЛЕРА СИН

Ринок 28 :: ЛЬВІВ :: Телефон: 13-96 ::

МАГАЗИН І РОБІТНЯ

всього рода **ФУТЕР**

Єлисавети СОЛІК (вдови І. Солика)

Львів, тільки ул. Собеського 4. 04 7-14

Фабрика ПИЛЬНИКІВ Г. МОНЧИНСЬКИЙ

Львів, вул. Волинська 25, тел. 20 18, станція зал.: Львів-Підзамче. Приймає ПИЛЬНИКИ до насікання, замовлення на нові. 282 14-25

МОТОРИ

бензиново-нафтові

для сільських господарств
:: та дрібного промислу ::

продає по конкуренційних цінах і на дуже догідних умовах

Фірма **РЕЗЕТКА**

Львів, ул. Словацького 2.
286 13—20

ПАРОХІЯЛЬНІ БІБЛІОТЕКИ НА СПЛАТИ.

I-ша бібл. — 57 книжок за 60 зол. платних у 3-місяч. ратах; II-га бібл. — 105 книжок за 150 зол. пл. у 4 ратах, при чім перша рата 60 зол., прочі р. по 30 зол. Перша бібл. надається для сільських, друга для міських парох. бібліотек. Усі книжки відповідно дбрані й певні щодо змісту. В переплеті I. бібл. 100 зол., II. бібл. 220 зол. — Замість готівки приймаємо також векслі 3—4 місячні; дочисляємо тоді ще есконт. Замовляти: „Добра Книжка“ — Львів — Lwów, skr. p. 11. 294 9—50

ПОРУЧАЄМО НОВО ВІДЧИНЕНУ

ФОТОГРАФІЧНУ РОБІТНЮ

„ДОРА“ ЛЬВІВ,

Словацького 2. 7-20

ФУТРА дамські і мужські

гарнітури і верхи до футер
303 поручає 7—8

МАГАЗИН ФУТЕР

Ст. СОЦКІ Львів, Академічна 3.
Приймає футра до переховання на літо.